

KORTTELIN SANOMAT

Lauantai, 22. helmikuuta 2014

KUL:n uusi kitaristi:

SIR HANNUHERRA JA KITARA

KUL:n uusi basisti Timo Raita:

SOITTOA ATOMIKELLON TARKKUUDELLA

Elokuvamusiikki:

KUL LYHYTELOKUVAN PAULOISSA

KUL 2014:

UUDEN KUL:n UUDET TUULET

Erään KUL:n muodonmuutos!

Pääkirjoitus:

Paljon melua kanteleesta

Maaliskuussa 2013 huomasin olevani Kantele-lehden vuosikerran ylpeä tilaaja. Pidän kansallissoittimemme soundista todella paljon, mutta tämä ei kuitenkaan ollut syy lehden tilaamiselle, vaan tapahtumat muutamaa kuukautta aiemmin.

Jouluna 2012 saimme nimittäin tietää, että bändimme kantelisti Katri jättäisi bändin. Bändissä soittaminen on aikaa vievää puuhaa, joka oli myös syynä Katrin poisjäämiseen. Henkilökohtaisesti harmittelin asiaa pitkään, koska Katri oli tuonut bändiin aimo annoksen iloisuutta. Ja toisaalta tiesin senkin, että asialla tulisi olemaan seurauksia bändiin, mutten osannut aavistaakaan, millainen ruljanssi minua odotti.

Heti tammikuun alkupuolella 2013 korviini kantautui tieto eräästä potentiaalisesta kanteleensoittajasta. Muistan tuolloin ajatelleeni, miten hienoa on, kun elämä rullaa kuin kiskoilla. Minä kun olin ajatellut, että Katrin korvaaminen voisi olla vaikeakin, mutta mitä vielä! Niinpä otin yhteyttä tähän mielestäni niin taitavallisesti helisevän instrumentin soittajaan ja hän ilmoitti heti kiinnostuksensa KUL:sta. Ja tähän oli kaikin puolin positiivinen merkki. Mutta sitten jonkin aikaa pohdittuaan hän ilmoitti kuitenkin jättävänsä tarjouksen väliin, koska aika ei ollut oikea. Olin hieman harmissani, mutta toisaalta mikäpä minä olin asiaa sen kummemmin kritisomaan.

Monen ihmisen mielestä kanteleella ei ole mitään asiaa rock-bändiin. Ja nyt, kun aikaa on hieman kulunut, olen myös pohdiskellut, että noinkohan myös kanteleensoittajien piireissä asia nähdään samalla tavalla? Henkilökohtaisesti olen asiasta melko jyrkästi eri mieltä ja pidin Katrin lähtemisen jälkeen uuden kantelistin löytämistä erittäin tärkeänä, koska koin kanteleen tuovan paitsi musiikillista kauneutta niin myös omaperäisyyttä orkesterin soundiin. Joten ymmärtänette, että olin kaukana luovuttamisesta.

Internet on pirun pikkusormi, mutta samalla myös luojan kämmen. Niinpä laitoin ilmoituksen *Muusikoiden.nettiin*, koska olin varma, että sieltä löytyisi kanteleensoittajia, jotka pitäisivät KUL:sta.

Melkoiset olivat verkot vesillä, sillä olin samoihin aikoihin ollut yhtey-

dessä myös erääseen *Sibelius-Akatemian* kanteleensoiton opettajaan, joka oli innoissaan ajatuksestani saada kanteleensoittaja rokkibändiin. Hänkin totesi, että tämä on valian harvinaista ja lupautui innoissaan laittamaan ilmoitukseni *Sibelius-Akatemian* (!) kanteleensoittajien luokan seinälle. No meikäläinen oli tietysti into pinkeenä ja ajatteli, että nyt, kuulkaa, rock'n roll!

Vaan rock'n roll my ass! Meni viikko, meni toinen... eikä mitään. Ei edes pilapuhelua! Soittelin vielä varmuuden vuoksi edellä mainitun kanteleensoitonopettajan perään, ihan vain varmistaakseni, ettei hän ollut unohtanut viedä ilmoitustani. Ei, siellä se oli kuulemma roikkunut Sibelius-Akatemian kanteleensoittajien luokan seinällä heti seuraavasta päivästä lähtien.

Sen verran tämä radiohiljaisuus sai minut epäileväiseksi, että aloin varovasti pälyillä kitaransoittajien perään *Muusikoiden.netissä*, ja olinpa muutamaaan kaveriin vaivihkaa yhteydessäkin. Tämä yritys johti kuitenkin vain jääkaapille, enkä toisaalta ollut vielä valmis luovuttamaan kanteleensoittajan suhteen!

Eipä kestänyt kauaakaan, kun huomasin olevani *Kantele-lehden* vuosikerran ylpeä tilaaja. Vaikka *Sibelius-Akatemiasta* ja *Muusikoiden.netistä* ei soittajaa löytynytkään, niin olin kuitenkin varma, että Suomen kansan kanteleensoittajien parista löytyisi rock'n roll-henkinen kantelisti KUL:a komistamaan. Otin siis yhteyttä *Kantele-lehden* kustantajaan ja väsäsin viettelevän ilmoituksen edellä mainittuun lehteen. Ja siihenastisista vastoin käymisistä huolimatta olin varma onnistumisesta. It was blues time, baby!

Vaan reisille meni! Ei mitään! Ainoastaan lehden kustantaja ilmoitti itsestään, koska halusi maksun ilmoituksesta. Ei helevetti, kylläpä lähtee paljon melua kanteleesta, minä pohdiskelin. Sain onneksi lehti-ilmoituksen ilmaiseksi, kun tilasin *Kantele-lehden* vuosikerran (tämä tuli 5 euroa halvemmaksi). Sentään jotakin!

Koko hommasta jäi loppujen lopuksi käteen vain sellainen olo, että huhuilin metsään, joka ei koskaan vastannut. Jouduin vasten tahtoani myöntämään, että kantelistin voi unohtaa; sellaista ei enää tulisi

KUL:a koristamaan.

Sitten viimein ilmoitus! Valitettavasti vain jobinpostia. Elettiin kauneinta kevättä, kun myös yhtyeen basisti Arne ilmoitti, että joutuisi jättäytymään bändistä. Hänellä, aivan kuten Katrilla aiemmin, ei yksinkertaisesti riittänyt aika. Tämä oli luonnollisesti ymmärrettävää, mutta samalla todella harmi, koska Arne sopi persoonansa ja maagisten soittotaitojensa puolesta todella hyvin bändin kokoonpanoon. Tuoloin minulle tuli ensimmäistä kertaa sellainen depressiofiilis, että noinkohan koko homma kaatuu kuin korttitalo.

Haave pakotti jatkamaan, eli mitäpä siinä sitten muutakaan kuin uutta matoa koukkuun. Laitoin haakuun kitaristin ja basistin *Muusikoiden.netissä* ja ilokseni huomasin KUL:n kiinnostavan lukuisia kitaristeja. Ja oli joukossa yksi basistikin, joka kuitenkin ilmoitti nopeasti, ettei KUL:n musiikki ollut hänen juttunsa.

Koko hakuprosessi kesti loppujen lopuksi puolentoista kuukauden päivät. Ja sen verran värikkäitä nämä kaikki kitaristit olivat, että Rembrandtillakin olisi ollut vaikeuksia heidän kuvaamisessaan. Mutta merkitystä lienee vain sillä, että kutsumme loppujen lopuksi kaksi kitaristia soittamaan kanssamme tree-neihin. Ja vaikka musiikillisella osaamisella on valtava merkitys niin olen aina ollut erityisen tarkka siitä, että henkilökemioiden täytyy toimia.

Vaikka molemmat harjoituksissa käyneet kitaristit olivat raudanlujia osajia niin juuri edellä mainittuun henkilökemiaan liittyen profiloitui Hannu paremmin KUL:iin sopivaksi. Ja koska hänkin osoitti vilpitöntä mielenkiintoa biisiemme kehittämiseen, olimme kaikki iloisia bändin uudesta kitaristista.

Joskus palaset vaan lokahtavat paikoilleen, you know... Orkesterista puuttui vielä basisti, mutta jo ennen toisia treenejä Hannu mainitsi tuntevansa erään basistin, joka voisi olla kiinnostunut bändistä. Ja jo seuraavissa treeneissä Timppa oli paikalla ja yhtye oli kasassa.

Loppujen lopuksi bändin uudelleen kokoamisessa meni koko 2013. Mutta nyt on bändi kasassa ja täytyy rehellisesti sanoa, että uusi kokoon-

pano on tuonut KUL:iin paljon uusia vivahteita! Kanteleen poisjääminen muutti KUL:n soundia todella paljon, koska kanteleen helinä teki soundista todella omaperäisen ja haidkailen vieläkin silloin tällöin kanteleen perään.

Samaan hengenvetoon täytyy kuitenkin myös sanoa Hannulle kunni-aa, sillä hänen mukaantulonsa myötä biisien sovitukset ovat lähteneet lapasesta todella mukavasti. KUL:n soundi on monipuolistunut ja siinä on nyt enemmän väriä ja rock'n rollia! Ja moni tulee varmasti olemaan sitä mieltä, ettei näinpäin ole lainkaan huonompi.

On kuitenkin myös todettava, että tie oli varsin kivinen enkä enää välttämättä haluaisi käydä samaa ruljanssia läpi, koska se oli minulle henkisesti raskasta aikaa. Minulla oli kuitenkin koko ajan taka-alalla pelko siitä, että mikäli bändi kuolee kaasaan, kuolee samalla myös minun pitkäaikainen haaveeni. Olen tehnyt musiikkia koko aikuisen elämäni ja ennen KUL:n perustamista tein musiikkia lähinnä kirjoituspöydän laattikkoon. Olin myös aina siinä uskossa, ettei musiikkini pärjää muiden, "oikeiden" muusikoiden musiikille. Varsinkin uuden KUL:n kanssa touhuilu on kuitenkin osoittanut, että potentiaalia on olemassa. Haaveeni elää ja nyt tämä haave on toteutuksessa tämän vuoden keväällä, kun KUL:n ensimmäinen pitkäsoitto ilmestyy. Ja tuskin kukaan palliltaan tippuu, jos ilmoitan, että levy tulee olemaan ehtaa KUL:a! ☺

Opin viime kevään aikana tuntemaan mielenkiintoisia ihmisiä ja sain uusia ystäviäkin, joten kaiken kaikkiaan se oli sen väärä! Monet saavat ponnisteluistaan mitaleita, bonuksia, lapsia tai muita huomionosoituksia; minä sain uuden KUL:n. ☺

UUSI KITARISTI, BASISTI, HUILISTI AND WHAT NOT...

Sir Hannuherra ja kitara

Jo Intti
KORTTELIN SANOMAT

Eräänä päivänä...

...olin matkalla haastattelemaan KUL:n uutta kitaristia, Hannu Seppää. Kyseessä piti olla aivan rutiinihaastattelu, mutta...

Muutamaa päivää aikaisemmin olin saanut päätoimittajalta tehtäväksi käydä tekemässä juttua jostain nykybändistä, joka poikkeaisi valtavirrasta. Onhan niitä, mutta mielenkiintoisen löytäminen oli joka tapauksessa onnen kauppaa. Olin ollut edellisen illan kannissa kuin eno veneessä, enkä muistanut illasta kuin kaksi asiaa: ensimmäinen oli, että olin n. 400€ köyhempi ja olo sekä päänsärky huomioon ottaen en ollut sijoittanut niitä rahoja mihinkään Talvivaaran osakkeisiin (vaikka kyllähän siitäkin päänsäryn saa). Toiseksi muistan hämärästi hahmon, joka puhui koko ajan musiikista ja kullista. Koko ajan pelkkää kullia.

”Heiluimme puisilla istuimilla sivulta toiselle kuin 65L-kupin tissit liian väljissä rintaliiveissä.”

Heräsin aamulla maailmanlopun darraan eikä tästä henkilökohtaisesta helvetistä puuttunut enää mitään muuta kuin se, että televisiosta olisi tullut dokumentti jostain vaikeasta synnytyksestä. Hetken siinä lojuttuani muistelin edellisen illan tapahtumia ja löysin lompakostani käyntikortin, jossa oli bändin kuva tummalla pohjalla ja kuvan alla luki KUL. Ahaa...! Vaikka erinäiset aivosolut soittivatkin päässäni vielä saksanpolkkaa, niin sen verran sain kuitenkin riimiteltä kasaan, että tuo edellisen illan herra olikin puhunut KUL:sta, ei kullista. Käyntikortin kääntöpuolelle oli kirjoitettu ”KUL:n uusi kitaristi Hannu Seppä” ja haastattelu samalle päivälle sekä osoite ja kellonaika. Aikaa ei ollut enää paljon.

Ajoin siis Keravalle, soitin ovikelloa ja kohta ystävällisen oloinen keskikäinen mies avasi oven. Hän hymyili ja kutsui minut sisään. Kiitin, menin hänen perässään ja riisuuduin (siis

päällysvaatteet!). Tämän kohtelias mies tarjosi minulle kahvit ja juttelimme hetken niitä näitä keittiössä. Tämän jälkeen hän ehdotti, että pitäisimme haastatteluhetken hänen studiohuoneessaan.

”Rakastuminen Korttelin uusiin lapsiin ja sen tekemään musiikkiin on ollut väistämätöntä.”

Darra oli edelleen kova. En tiedä, johtuiko kaikki krapulasta vai oliko tämä mies sotkenut kahviini jotain

leni ja edessämme odottavaa kulku-neuvoa.

– Kas tässä, paina puuta, herra Seppä sanoi pyytäen minua istahtamaan vanhoihin hevosvankkureihin. Olin täysin hämilläni istahtaessani hänen viereensä, tituleeraten häntä edelleen herra Sepäksi.

– Kuulkaapas toimittaja, minut tunnetaan nimellä Sir Hannuherra, hän sanoi painokkaasti ja pyysi minua vastedes kutsumaan häntä juuri tällä, ei siis millään muulla nimellä.

– Sir Hannuherra siis, pohdiskelin. Olihan tässä tilanteessa jotain todella outoa, mutta olin vakuuttunut,

nitetyn aasin nenän edessä.

– Mitäs sulla tossa on, halusin virnistäen tietää, vaikka epäilinkin koko tilanteen todellisuutta.

– Siinä on puolikas jointti. Tää aasi on vähän oikukas, sille pitää mielistellä. Tuo jointti pistää vauhtia rattaisiin, kirjaimellisesti, uusi KUL:n mies totesi.

– No mutta, miksi vaan puolikas jointti? halusin tietää.

– Lama on ovella. Eipä tuo kasva ruohokaan kuin ennen, Sir Hannuherra totesi.

Olin hetken sanaton, mutta sitten toden totta alkoivat rattaat liikkua. Hevosrattaat, siis. Epäilin suuresti päässäni raksuttavien rattaiden toimivuutta ja muistan vakavasti pohdiskelleeni, josko osa mieleni rattaista olisi tippunut keittiön pöydälle pienen kahitteluhetkemme aikana.

”Päädyin lyhyeksi jääneen kellarimuusikon uran jälkeen intiimin iskelmän sekä vanhemman suomalaisen tanssimusiikin koukeroihin.”

Matkasimme kitisevissä vankku-reissa pitkin jyrkkää ylämäkeä aasin askelten kolistessa kuin luurangot peltikatolla. Ylös vievän tien urat olivat kapeat eivätkä käyneet yksin vankkureiden ratasvälin kanssa. Matkalla mäkeä ylös heiluimme puisilla istuimilla sivulta toiselle kuin 65L-kupin tissit liian väljissä rintaliiveissä.

Voi mielen delirium! Tiesin olevani Keravalla... ja silti olin matkalla kohti edessämme avautuvaa skotlantilaista linnaa... Mitäköhän Sir Hannuherra oli aikaisemmin sotkenut minulle tarjoamaansa kahviin?

Matka jatkui ja pian edessämme avautui vanhan skotlantilaisen linnan sisäpiha.

Tämän miehen täytyy olla aateliinen, tai vähintäänkin aatteellinen, ajattelin seurattessani häntä sisään linnaan.

– Tule, seuraa minua fanfaarisaliin, tämä siniverinen trubaduuri pyysi ystävällisellä äänellä.

– Fanfaarisaliin? ajattelin. Toivottavasti tämä ei ollut mitään epä-

sinne kuulumatonta. Vai oliko tämän niin mielenkiintoisen miehen aura syypää siihen, että päässäni alkoi heittää? Katsoin häntä syvälle hänen sinisiin silmiinsä ja yhtäkkiä minulle tuli sellainen tunne kuin olisin katsonut suoraan hänen sieluunsa. Tai jos en sinne, niin ainakin sinne päin.

Herra Seppä alkoi puhua rauhallisella äänellä ja silmissäni alkoi sumeta. Minulle tuli sellainen olo, että leijailin tuolilta ilmaan. Kun sumu viimein hälveni silmistäni, huomasin seisovani keskellä skotlantilaista ylänköä. Katselin hämilläni ympäril-

että tuskinpa tämä tapaamisemme enää tästä omituisemmaksi voisi mennä. Vaan kuinka väärässä olikaan.

Ja siinä minä sitten istuin, Sir Hannuherran vieressä perse painautuneena vasten vanhojen hevosvankkureiden puista istuinta ja hämilläni kuin alastoman kannikalan nähnyt lapsi. Sir Hannuherra otti vanhan, 1970-luvulla valmistetun virvelin käteensä, jonka kirkkaanpinkkiin vieheeseen oli kiinnitetty jotain savuavaa. Pian Sir Hannuherra alkoi heilutella viehettä vankkureihin kiin-

UUSI KITARISTI, BASISTI, HUILISTI AND WHAT NOT...

määräistä pieruhuumoria.

– Jutellaan siellä enemmän, Sir Hannuherra jatkoi. Istahdimme suurlle, nahkaisille sohvatuoleille, jotka sijaitsivat tuhansien ja taas tuhansien erilaisten instrumenttien keskellä. Ja niinpä tämä elämän virtuoosi aukaisi sanaisen arkkunsa.

”Kas tässä, paina puuta, hän sanoi pyytäen minua istahtamaan vanhoihin hevosvankkureihin.”

– Kun olin nuori, sattui käteeni kitara. Meillä ei alussa oikein synkannut ja suutuin siitä sen verran, että halusin polttaa mokoman. Ja loppunsa se kohtasikin, mutta eihän siitä juuri lämmikkeeksi ollut. Eihän se mahtunut edes kunnolla uuniin.

Nuori Sir Hannuherra päätti, että jos joku vielä joskus tuo samanmoisen härvelin taloon, hän yrittää tehdä tuttavuutta sen kanssa. Joku toi. Nuori Sir Hannuherra nappasi kitaran ja joutui sanojensa mukaan helvettiin.

– Tämä helvetti oli vallan rakennettu rock-musiikista. Ja ymmärtänette varmaan, arvon toimittaja, että jos jokin kolkka universumissa rakennetaan rockmusiikista, niin sitä ei ole voitu rakentaa muusta kuin kitaroista. Kitara on pirun keksintö, jota ei pääse pakoon edes taivaissa. Eikä ole rock-musiikkia ilman kitaraa.

Ja juuri rock-musiikki oli nuoren Sir Hannuherran elämä. Niinpä aikansa helvetin kujia kuljettuaan nuori herra joutui vääjäämättä tutustumaan kitaran syvimpiin olemukseen. Sitä ei voinut enää sivuuttaa.

– Joskus synkimmät mielen sointukulut levittäytyvät ilman vastarintaa heikko-osaiseen sieluun. Joten arvannette, että kun heikolla luonteenlaadulla siunatulle soitto-oppilaalle lasketaan syliin aito, seitsemänkymmenluvun Fender ressure, niin raukkaparka joutuu taivaaseen. Rautalankataivaaseen, Sir Hannuherra virnisti.

Nuoren Sir Hannuherran piti väänellä rautalankaa salaa suurelta kuulijakunnalta piilossa, sillä tuohon aikaan ei suvaittu särjettömän soundin kitaraa. Black Sabbath kumppaneineen olivat nuorelle herralle musiikillisia suunnannäyttäjiä. Katri-Helena aikalaistensa saattelemana tuotti musiikkia, jonka ainoa tarkoitus oli yhdistää yksinäisiä toisiinsa.

– Musiikin kanssa ei sillä ollut mitään tekemistä, Sir Hannuherra päätteli.

Näin siis sai alkunsa eräs aikakautemme pahimpia vitsauksia: Sir Hannuherra ja kitara. Nuorta Sir Hannuherraa ei pian saatu enää pideltyä aisoissa.

”Lama on ovella. Eipä tuo kasva ruohokaan kuin ennen.”

– Niin, päädyin lyhyeksi jääneen kellarimuusikon uran jälkeen inttiin iskelmän sekä vanhemman suomalaisen tanssimusiikin koukeroihin. Tämä lähinnä vain sen vuoksi, että ko. musiikin esittäminen takasi vuosiksi ja taas vuosiksi keikkaa ja siten myös selkään taputtelua, Sir hannuherra totesi ja lisäsi, kuinka itsekeskeisen minäkuvan myötävaikutuksella kasvatettiin narsismista erittäin

itseriittoinen ego.

Sir Hannuherran pelastus hump-pahelvetistä ja sen viehtymyksistä oli uskoon tuleminen. Sir Hannuherra nimittäin alkoi pian uskomaan itseensä eli luottamaan oman miel-tymyksensä voimaan sekä tekemään musiikkia enenevässä määrin rakkaudesta siihen, ennemminkin kuin statuksen sanelemana. Mutta myös musiikin muuttuminen ravintoloissa popimpaan ja rockimpaan suuntaan alkoi tehdä keikkailukokemuksesta mielekkäämpää.

– Onhan se toki niinkin, että työtilaisuuksien väheneminen antoi myös enemmän tilaa omalle musiikille sekä uusille bändeille. Vierailen tällaisissa bändeissä yhä useammin nykyään. Ja uusien soittimien mukaantulo musiikillisen toteuttamisen valikoimaan tekee soittamisesta mielekkäämpää ja luovuudeltaan rikkaampaa, Sir Hannuherra kertoi.

Pienen ajatuspaussin jälkeen Sir Hannuherra kertoi päässeensä eroon suuremmista synneistään, kuten jatkuvasta humpan kanssa huoraamisesta, sitä kuitenkin väheksymättä, sekä harteilla painaneesta egosta ja narsismista. Tämän seurauksena universumi on avannut ovensa täysin toisenlaiseen maailmaan. Siihen maailmaan johon kuuluvat värit ja kaikelle nauraminen. Elämästä on hävinnyt kaikki pyhyys, joka on ollut Sir Hannuherran siihenastisen elämän suurin lukko elämästä nauttimiseen.

– Koska erilaisuudesta ja persoonallisesta ilmaisusta nauttiva sielu minussa on saanut haltuunsa tuomitsemattoman vapahtajan, on rakastuminen *Korttelin uusiin lapsiin* ja

sen tekemään musiikkiin ollut väistämätöntä. Tämä tuttavuus musiikin ohella on poikunut tutustumisen hienoihin ja sydämellisiin ihmisiin musiikin taustalla. Ja siihen laitetaan nyt sitten piste.

Ja sitten Sir Hannuherra hiljeni.

”Joskus synkimmät mielen sointukulut levittäytyvät ilman vastarintaa heikko-osaiseen sieluun.”

En edelleenkään tiedä, mitä minulle tuona päivänä tapahtui eikä minulla ole aavistuksen haiventakaan siitä, kuinka kauan olin kuunnellut Sir Hannuherran tarinoita. Muis-tan vain, että havahduin todellisuuden studiohuoneessa Sir Hannuherran tuijottaessa minua kuin vanhaa Datsunia. Hän mainitsi minun olleen hieman poissaolevan tuntuinen keskusteluhetkemme aikana ja oli ihmetelty, etten ollut tehnyt mitään muistiinpanoja. Totesin siihen vain, että minulla on hyvä muisti.

Vaikkei näin olekaan, niin tämä kokemus tatuoitui mieleeni ja verkkokalvolleni niin vahvasti, ettei se sieltä hevillä lähde, jos tällainen vertaus sallitaan. Mutta olen tullut siihen tulokseen, että mitä tahansa tapahtuikaan, niin sillä ei ole mitään merkitystä. Minulle tarjoutui mahdollisuus tavata äärimmäisen mielenkiintoinen persoona, eikä tapaisemme aikana tietääkseni tapahtunut mitään oikeasti hämää. Tai sellaista, mitä en haluaisi kenellekään tapahtuvan. Ja jos, niin en tosiaankaan halua tietää!

Hannu Seppä työpöytänsä ääressä... Mielenkiintoisen ilmeen ja omintakeisen ajattelutavan taakse kätkeytyy rauhallinen ja musiikkia rakastava persoona.

Korttelin uudet lapset

HANNU SEPPÄ

- ♪ Löysi nuorena tiensä rautalankataivaaseen, vaikka luuli joutuneensa helvettiin.
- ♪ On soittanut lukuisissa bändeissä ja kokoonpanoissa.
- ♪ Niitti mainetta ja kunniaa *Hill Street* -nimisessä yhtyeessä 1990- ja 2000-luvuilla.
- ♪ Liittyi Korttelin uusiin lapsiin 2013.
- ♪ Soittaa kitaran ja basson lisäksi lukuisia instrumenttejä
- ♪ Ei ota elämää liian vakavasti

Tutustu myös:

<http://www.hannuseppa.fi>

KUL:N UUSI BASISTI JA KOSKETINSOITTAJA

SOITTOA ATOMIKELLON
TARKKUUDELLA

Esittelyssä KUL:n
uusi basisti Timo
Raita

Kontti Pertteli
KORTTELIN SANOMAT

Timo Raita istahtaa rauhallisesti treenikämpän jakkaralle ja kaivaa bassokitaraansa esiin. Hän soittaa muutaman riffin ja hänen otteistaan huomaa heti, ettei basso ole ensimmäistä kertaa hänen kädessään. Ja mitä kauemmin hänen soittamistaan kuuntelee, sitä vakuuttuneemmaksi tulee hänen soittotarkkuudestaan.

”Se porukka tuntui mukavalta ja heidän kanssaan pääsi helposti juttuun.”

Raita ajautui Korttelin uusiin lapsiin sattuman kautta, kun hänen ystävänsä Hannu Seppä kysyi häntä mukaan uuteen bändiprojektiin.

– No Hannu soitti ja kertoi, että oli lähtenyt mukaan uuteen bändiprojektiin. Johonkin KUL:iin, Raita hymyilee. Hän kertoo ensin ajatelleensa, että mihinkähän lie pokeprojektiin Hannu on taas tällä kertaa sotkeutunut, mutta lyhyen kuvauksen jälkeen hänen mielenkiintonsa heräsi.

– Hannu kertoi vähän taustoja ja kävin sitten seuraavissa treeneissä soittelemassa bändin kanssa. Se porukka tuntui mukavalta ja heidän kanssaan pääsi helposti juttuun. Siitä se sitten lähti, Raita toteaa.

KUL:n basistin TIMO RAIDAN käsissä bassokitara on tullut tutuksi kuin omat taskut.

Musiikki on kuulunut Timo Raidan elämään pienestä pitäen. Jo alle kouluikäisenä nuori Timo oli kiinnostunut kaikenlaisesta soittamisesta.

– No, pienenä mä halusin ruveta soittamaan pianoa, mutta koska kerrostalossa asuttiin niin se ei ollut ympäristöön nähden kovin hyvin soveltuva instrumentti. Niinpä isä osti mulle sellaiset jalkiolla höystetyt

kaksitasosähköurut. Mä olin silloin 8-vuotias, Raita toteaa. Hän opetteli aluksi soittamaan urkuja mm. Yamaha-urkukoulussa. Myöhemmin tulivat kuvioihin omatoimisen opettelun myötä piano, erilaiset syntikat, kitara ja basso.

– Joskus jameissa saatan rumpujaikin kolistella, Raita hymyilee.

”Mihinkähän lie pokeprojektiin Hannu on taas tällä kertaa sotkeutunut?”

Timo Raita on soittanut muusikon uransa aikana monissa kokoonpanoissa ja tehnyt varsin mittavasti tuurauskeikkojakin. Orkestereissa soittamisen lisäksi hän on myös toiminut vuosikausia muilla musiikin saroilla.

– Niin, noiden bändihommien ohella tietysti on tullut tehtyä kaikenlaista, Raita toteaa vaatimattomasti. Rautaista ammattitaitoa hä-

nellä riittää bänditoiminnan ulkopuolellakin, sillä hän on toiminut usean vuoden ajan ammattilaisen statuksella niin DJ:nä kuin karaokeisäntänäkin.

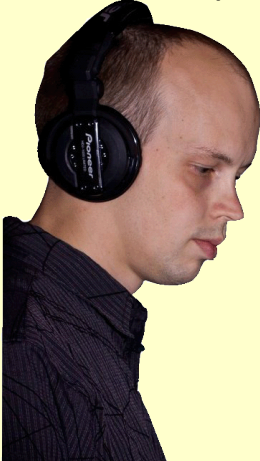
Tulevaisuuden suhteen Timo Raita haluaa pitää kaiken avoimena.

– Turha tässä kai on hötkyillä mihinkään suuntaan. Tekemistä on tällä hetkellä enemmän kuin tarpeeksi. Tää orkesterissa soittaminen on mukavaa puuhaa ja katsotaan, mihin sen kanssa rahkeet riittävät. Materiaali on mielenkiintoista ja kunhan me saadaan se levy tehtyä, niin sitten varmasti bändin suunta alkaa selvitä.

Korttelin uudet lapset (KUL) työstää parhaillaan esikoislevyään, jonka on tarkoitus valmistua kevään 2014 aikana. Tästäkin Raidalla on selvä näkemys.

– Kaikki on mahdollista maan ja taivaan, ja miksei kuunkin väliltä. Odotetaan ja katsotaan kaikessa rauhassa, mitä tapahtuu.

Korttelin uudet lapset:

TIMO RAITA

- ♪ Aloitti musiikin harrastamisen alle kouluikässä.
- ♪ Soittaa bassokitaraa lisäksi kitaraa, erilaisia kosketinsoittimia ja pianoa.
- ♪ On toiminut jo usean vuoden ajan DJ:nä
- ♪ Oma vankkokokemuksen karaoketoiminnasta
- ♪ On perusolemukseltaan rauhallinen.
- ♪ Liittyi KUL:n 2013

ELOKUVAMUSIIKKI

KUL LYHYTELOKUVAN
PAULOISSAKorttelin uudet
lapset teki musiikin
lyhytelokuvaan
*Katkerä sivumaku*Kontti Pertteli
KORTTELIN SANOMAT

Vuoden 2013 keväällä kaverukset **Ville Parkkinen** ja **Hanns-J. Sajaniemi** saivat päähänsä alkaa tehdä lyhytelokuvaa. Idea syntyi työpaikan kahvihuoneessa ja vaikka innostus elokuvan tekemiseen ei laantunut oikeastaan missään vaiheessa niin elokuvan työmäärä yllätti kuitenkin molemmat. Sajaniemi teki bändinsä KUL:n kanssa elokuvaan musiikit ja vaikka kovin montaa kappaletta ei leffaan tullutkaan, niin tekemistä riitti silti aivan tarpeeksi.

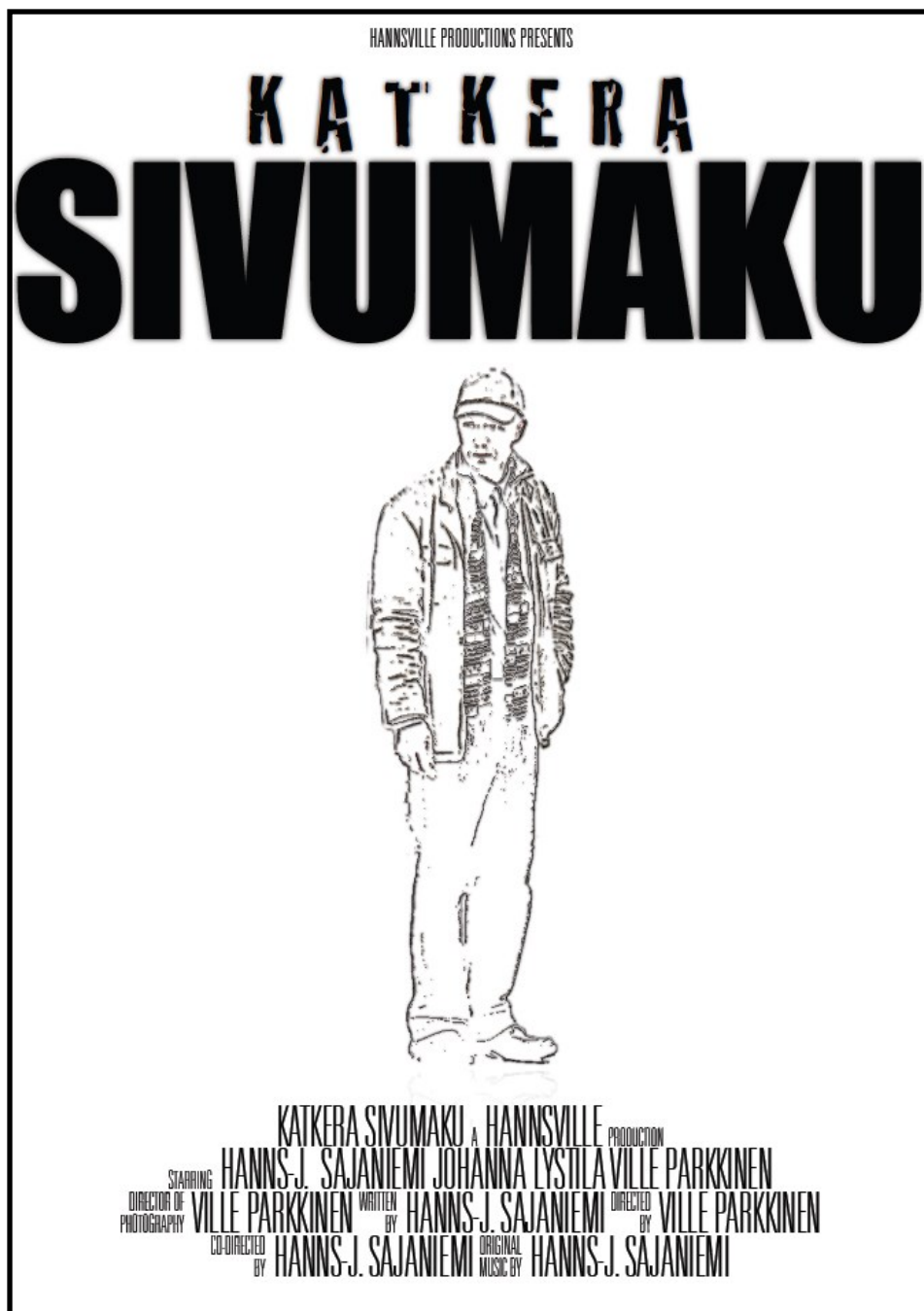
”Mä sitten sain sen biisin käsiini niin kyllähän se alkoi hymyilyttää.”

– No joo, ideoita oli kyllä paljon, mutta en olisi välttämättä uskonut, kuinka paljon työtä elokuva teettäisi. Ideoiden toteutus on aina aivan oma juttunsa ja ilman bändin apua ei hommasta olisi kyllä tullut mitään, Sajaniemi toteaa huokaisten.

Jo nuottien tekeminen vei oman aikansa, mutta tämän jälkeen täytyi vielä saada kaikki purkkiin. Orkesterin pianisti sai elokuvan tunnusmusiikin, *Martikaisen mielen maisema* –preludin harjoiteltavakseen, kun samanaikaisesti Sajaniemi oli yhteydessä **Hannu Seppään**, KUL:n uuteen kitaristiin.

– Hanns pisti viestiä, että oli mukana jossain elokuvaprojektissa ja että siihen tarvittaisiin joku biisi. Mä totesin, että kattellaan ja kokeillaan. Kun mä sitten sain sen biisin käsiini niin kyllähän se alkoi hymyilyttää. Hauskaa sitä biisiä oli alkaa työstää, Hannu Seppä kertoo.

Kyseisen kappaleen nimi on *Elämä on (teinihelvettivalssi)*, joka soi radiossa elokuvan keittiökohtauksessa. Kappale on siinä suhteessa poik-

Katkerä sivumaku-lyhytelokuvan ensi-ilta oli YouTubessa 30.1.2014.

keuksellinen, että harvemmin on tehty valssia, johon on sotkettu räppiä mukaan.

”Olin harjoitellut preludia muutaman kerran ja sitten mä vain soitin sen narulle.”

– No sitten yks päivä Hanns tuli studiolle ja me alettiin työstää sitä biisiä. Olisin halunnut tehdä siitä 1930-luvun valssin, mutta Sajaniemi halusi, että siitä tulee moderni. Ja niinpä me sitten tehtiin siitä moderni, vaikka olen varma, että myös 1930-luvun valssi olisi ollut loistava, Seppä toteaa.

Kun Parkkinen ja Sajaniemi alkoivat äänittää elokuvaan ääniä, tuli KUL:n pianistin **Mariia Okkosen** aika osallistua. Okkosella oli muutenkin iso rooli elokuvan tekemisessä. Piano-osuuden ja elokuvaroolin lisäksi elokuvan asuntokohtaukset on kuvattu Okkosen asunnossa.

– Pojat tuli mun kämpille ja laitoivat äänityskamat pystyyn. Olin harjoitellut preludia muutaman kerran ja sitten mä vain soitin sen narulle, Okkonen toteaa vaatimattomasti. Sajaniemi tietää kuitenkin kertoa tilanteesta hieman tarkemmin.

– No kyllähän Mariia on vähän vaatimaton. Ensin hän kyseli vähän, millä tavalla me haluttiin kappale

soitettavan, ja sitten hän pohdiskeli, miten kappaleen saisi soimaan kaikkein parhaiten. Kappale tuli soitettua monta kertaa narulle, kunnes hän oli tyytyväinen lopputulokseen. Ja meidän täytyy kiittää Mariiaa myös siitä, että me saimme kuvata elokuvaa hänen asunnollaan. Kyllä me niin usein siellä kuvattiin ja touhuttiin, että heikkohermoisempi olisi voinut syyttää meitä jo kotirauhan rikkomisesta, Sajaniemi hehkuttaa vuolaasti.

”Mä vein yhtenä torstaina kamat työpaikalle ja tauoilla kukin kävi veisaa-massa virren narulle.”

Kolmantena kappaleena elokuvaan tuli ns. kuolemanvirsi *Kun tänne tuut, sä tänne jäät*. Musiikillisesti kappale ei ole kovinkaan vaativa, mutta haasteelliseksi kappaleen teki se, että Sajaniemi halusi enkelikuoron tulkitsemaan kappaletta.

– No joo, jälkikäteen pikkusen hymyilyttää tää juttu... Mä sain jossain vaiheessa päähäni, että kollegoiden joukossa on varmasti henkilöitä, jotka olisivat halukkaita osallistumaan. Ja näin myös oli. Sitten mä vein yhtenä torstaina kamat työpaikalle ja tauoilla kukin kävi veisaamassa virren narulle, Sajaniemi kertoo. Hän lisää, että kappaleen miksaaminen vei vielä oman aikansa, mutta loppujen lopuksi kappaleen tekeminen meni kuitenkin varsin jouhevasti. Ja lopputulos oli onnistunut, vaikka kovin omaperäinen.

– No, eihän siitä mikään maailman ekumeenisin virsi tullut, mutta toisaalta näin oli tarkoituskin, Sajaniemi naurahtaa.

KUL on mielellään musiikillaan mukana kaikenlaisissa taiteellisissa projekteissa. Kitaristi Hannu Seppä osaa myös kertoa tälle syyn.

– Kaikki musiikki on hienoa ja sen tekeminen on aina mahtavaa, vaikka se usein onkin haastavaa. Olen oppinut sen, että kun musiikkia tekee sydämellä, niin silloin ei voi tehdä mitään väärin. Se, miten paljon näkyvyyttä musiikki sen jälkeen saa, on oikeastaan enää sattumasta kiinni.

KORTTELIN UUDET LAPSET 2.0

Korttelin uudet lapset 2014: pianisti **Mariia Okkonen**, rumpali **Juho Tikka**, kitaristi-solisti **Hanns-J. Sajaniemi**, kitaristi-huilisti-basisti-everythinginisti **Hannu Seppä** sekä basisti-kosketinsoittaja **Timo Raita**.

Uuden KUL:n uudet tuulet

Uusi KUL on täynnä uusia soittajia, muttei politiikkaa

Jo Intti
KORTTELIN SANOMAT

Koko vuoden 2013 kestänyt luomisaussiprojekti on KUL:n osalta vihdoinkin ohi. Vuosi oli bändille vaikea, sillä se tarkoitti paitsi uutta kokoonpanoa myös uudelleen järjestäytymistä.

– Järjestäytyminen sanana on kovin poliittinen. En mielelläni sotkisi sitä KUL:iin, bändin solisti Hanns-J. Sajaniemi painottaa. Yleisesti ottaen politiikkaa, saati poliittista suuntautumista KUL:n jäsenet eivät mielellään kommentoi.

Mutta jos spekuloida pitäisi, niin KUL:n löytäisi kuitenkin aika keskustasta, vaikka konservatiivisuuttakin löytyy. Toisaalta voisi väittää KUL:a myös demariksi, sillä onhan se duunarinkin kaveri. Soittajasta riippuen KUL:n voi yleisesti sanoa kallistuvan välillä oikealle ja välillä vasemmalle. Yksi soittajista on kuitenkin sitoutumaton. Ymmärrettävästi hän haluaa pysyä anonyyminä.

”Järjestäytyminen sanana on kovin poliittinen. En mielelläni sotkisi sitä KUL:iin”

Mutta KUL:lla on riittävästi tekemistä ilman politiikkaakin, sillä uusien soittajien rekrytointi kesti odotettua kauemmin. Uuden kokoonpa-

non myötä löytyi kuitenkin myös uusi soundi.

”Sovitukset lähtivät rönsyilemään kuin olisivat joitain sieniä maistelleet.”

Bändin uudet jäsenet Timo Raita ja Hannu Seppä ovat molemmat pitkän linjan muusikoita, joiden käsissä näkyy vankka musiikin tuntemus. Tämä monipuolista myös KUL:n tuotantoa. KUL:n solistin Sajaniemen mukaan muutos on ollut ilmeinen.

– Toki, niinhän se menee, että kun kokoonpano muuttuu niin uusia viivahteita tulee aina. Mutta varsinkin Hannun mukaantulo sai aikaiseksi sen, että kappaleiden sovitukset lähtivät rönsyilemään kuin olisivat joi-

tain sieniä maistelleet. Tahtoisin miltei sanoa, että ne räjähtivät uuteen ulottuvuuteen tai universumiin. Ja siihen varsinkin Hannulla on ollut suuri vaikutus.

Kun bändin uudet jäsenet olivat kotiutuneet uuteen ympäistöön, oli orkesteri uuden päätöksen edessä. Piti päättää, aloitettaisiinko keikkarumba vai lähestyttäisiinkö asiaa levyn tekemisen kautta.

– Me huomattiin pian, että biisien sovitukset muuttuvat paljon. Me päätettiin, että on helpompaa tehdä ensin levy ja lähteä sitten sen pohjalta keikkailemaan, Hannu Seppä toteaa. Sajaniemi nauraa taustalla.

– Hannu kertoi just sen, mitä mä kerroin sille äsken kahvihuoneessa. Jätkä varasti mun ajatuksen, Sajaniemi virnistää.

Jos jonkun oli pakko roikkua, niin ehkä parempi Mariian kuin jonkun muun...